

На гнѣздото седѣла
стара сврака и пѣла:
— Спете, мои дечица,
нѣмаме си бащица,
майка ви е сиротна,
но е много работна —
цѣлъ день пѣсни ви пѣе,
въ люлка все ви люлѣе.

А пъкъ днесъ е орала
и самичка посѣла
седемъ ниви въ Златица
само златна пшеница.
Щомъ на лѣто узрѣятъ
и шурцитѣ запѣятъ,
ще ви купя терлички
отъ зелени тревички,
а на есень — шушони
и дебели балтони.
Спете, мои дечица,
майка ви е вдовица,
майка ви е сиротна,
но е много работна.

Седна свраче
да плаче:

— Искамъ свирка голѣма,
гдето никой да нѣма,
искамъ книги, балонче,
вратовръзка и конче!

Викна сврака
въ трънака:

— Който вече не плаче,
ще му взема калпаче,
ще му купя балонче,
самолетче и конче.
А щомъ има и жаба,
радио му не трѣба:
Тя концерти ще дава
на зелена морава.

Пѣла сврака
въ трънака,
па трепнала съ крилата
и литнала въ гората.
Сухи сжчки събрала,
буенъ огънь наклала,
сладка каша сварила,
всички свраки гостила.
Щомъ сложила софрата,
налетѣли децата,
кашицата изѣли
сладка пѣсень запѣли.
Па викнали гайдаря
на комара другаря,
че щомъ почналъ свирнитѣ,
довтасали момитѣ.
Люшнало се хорото,
залудѣло селото.
Рипа и всѣко свраче,
като младо юначе.

Атанась Душковъ